

at Ulemperne for Befolkningen ved den i Forslag bragte Ordning vilde være altså store, og man gif derfor til at fordrø, at til den Skovkassere, som skulde residere i Nykjøbing og besørge de mange Forretninger der, skulde tillige Amtstueforretningerne overdrages, for saa vidt disse kunde forbindes med en Filial, og dette bevirkede da, at der blev for den nye Stilling, som Skovkassere skulde indtage, tillagt ham en forøget Gage af 1,200 Kr.; men paa anden Side blev der saa fradraget den fra Holbæk Amtstue i Forslag bragte Gage et Beløb af 400 Kr. Der blev altsaa en Formindskelse af den i Udsigt stillede Besparelse paa $1,200 - 400$, altsaa 800 Kr., og det endelige Resultat, hvormed Loven udfom, var, at der ved Nedlæggelsen af de to Amtstuer besparedes et samlet Beløb af 4,200 Kr. I disse to Tilfælde vil det altsaa ses, at der var Tale om en i Forhold til det nu foreliggende Lovforslag meget klæffelig Besparelse. Vi komme nu til det tredje Tilfælde, det eneste, der tilligemed de nævnte to hidtil har fundet sin Afgjørelse. Lovforslaget herom fremkom i Sessionen 1873—74 og angif Nedlæggelsen af Falsters Amtstue. Det findes i Rigsdagstidenden for den nævnte Session Tillæg A. Sp. 1491 flg., og jeg skal blot anføre, at den endelige Afgjørelse af Sagen, der i Et og Alt stemmer med den af Regjeringen i Forslag bragte Ordning, gif ud paa, at der skulde forholdes saaledes, at der derved fremkom en Besparelse af 2,560 Kr., „hvortil“ — jeg citerer nu udtryffeligt, hvad der staar i Motiverne — „kommer Bortfaldet af personlige „Tillæg“, hvilket egentlig ikke kan komme i Betragtning, og tilføies der saa: „Endelig erholder Statskassen fri Raadighed til Bortfald af den til Amtstue hidtil benyttede Eiendom i Nykjøbing“. Besparselsen er saaledes i alt Fald et Beløb af 2,560 Kr., altsaa et større Beløb end gennemsnitsvis for de to andre, hvor Bepsarselsen var gennemsnitlig 2,100 Kr. for hver af dem. Om man nu ogsaa vil finde, at disse Beløb ikke i og for sig ere meget store, ville de dog ses, i Forhold til de Gager, der har været Tale om at nedsætte, at være af ikke ringe Betydning, og i alt Fald ville de ses at være aldeles imense, naar der er Tale om en Sammenligning med de 100 Kr., hvorom der handles i nærværende Tilfælde. Jeg tror derfor ogsaa, at det vilde ikke være at fremtøre eller fortsætte paa den gamle Vej, hvis man vedtog dette Lovforslag, men netop at slaa ind paa en ganske ny Vej, hvorved man maatte antages nu at afgive den Erklæring, at den økonomiske Besparelse, der havde været det Eneste, som oprindeligt bragte ind paa disse Forslag, nu ikke længer havde nogen Værdi. Det staar derfor for mig som utvivlsomt, og jeg haaber, at den høitærede Finanzminister vil finde det ganske naturligt, at man nu bør vægre sig ved at gaa ind paa Loven og lade Sagen henligge til roligere Tider, hvor den da kan finde en for-

ønsket Afgjørelse. Om man nu skal forkaste Loven ved 2den eller ved 3die Behandling, er jo en Smagsag, som jeg for mit Vedkommende ikke skal yttre mig videre over.

Finanzministeren (Strup): Da Sagen forelaa her til 1ste Behandling, udtalte det ærede kongevalgte Medlem, der nu satte sig, som sin bestemte Mening, at der ikke var Noget vundet, men kun en Del tabt ved Nedlæggelsen af den paagjældende Amtstue. Det ærede Medlem drog ikke nogen bestemt Konsekvents af sin Udtalelse den Gang, og det foranledigede mig til, da jeg tog Ordet efter ham, at spørge, om Meningen da var den, at det ærede Medlem vilde tilraade Lovens Forkastelse her, idet jeg i saa Fald meget indstændig maatte anmode Thinget om ikke at følge hans Raad. Da det ærede Medlem senere havde Ordet efter mig, udtalte han, at det ingenlunde havde været hans Mening at ville opfordre Thinget til at negte Lovens videre Fremme. Jeg ser ikke rettere, end at, naar det ærede Medlem nu opfordrer Thinget til at negte Loven videre Fremme, saa kan denne forandrede Stilling for det ærede Medlems Vedkommende kun grunde sig paa de Oplysninger, som han har forskaffet sig om de økonomiske Fordele, der være forbundne med Nedlæggelsen af Amtstuerne i Ddssherred, Nykjøbing paa Falster og Ringkjøbing, og at det ærede Medlem gennem disse Undersøgelser er kommet til det Resultat, at, om det end har været forfarligt at nedlægge disse 3 Amtstuer paa Grund af disse ikke ubetydelige Bepsarselser for Statskassen, som Nedlæggelsen medførte, vilde det dog være usforsvarligt at nedlægge Kallundborg Amtstue, naar Bepsarselsen indskrænker sig til et saa forsvindende Beløb, som det ærede Medlem fuldkommen rigtig angav. Det forekommer mig imidlertid, at det Moment, som det ærede Medlem nu fremhævede som det Væsentlige, det Afgjørende i Spørgsmaalet, ikke ved Rigsdagens, ved Landstingets tidligere Bestemmelse om disse Forhold har været det afgjørende, thi det forekommer mig at være ganske klart, at, dersom dette skulde have været det Afgjørende, maatte Undersøgelsen have været rettet paa, ikke blot, hvorledes Forholdet stillede sig mellem den hidtidige Udgift ved Ordningen, saaledes som den var før Lovforslaget forelagdes, og den Udgift, der fremkom ved Vedtagelsen af Lovforslaget, men tillige og særlig have været rettet paa, hvilken Bepsarelse der kunde have været gjort trods Opretholdelsen af de paagjældende Amtstuer. Noget Saadant har ikke fundet Sted, og derfor det ærede Medlem nu vilde anlægge dette Maal paa Undersøgelsen af den virkelige Bepsarelse, vilde det ærede Medlem ogsaa komme til et andet Resultat for de allerede nedlagte Amtstuers Vedkommende. Sagen forekommer mig at være temmelig simpel. Hvad sker der egentlig med Hensyn til Arbejdets